

R O M Â N I A
TRIBUNALUL SUCEAVA
SECȚIA A II - A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de

Instanța constituită din:

Președinte: (...)

Judecător: (...)

Grefier: (...)

La ordine, judecarea apelului declarat de **reclamanta (...), în faliment, prin lichidator judiciar (...)**, împotriva sentinței civile 1 , pronunțată de Judecătoria (...) în dosarul nr. (...), **intimat fiind pârâtul (...)**.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă avocat (...), în substituirea avocatului titular (...), pentru intimatul - pârât, lipsă fiind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Față de precizările scrise depuse de apelanta – reclamantă la data de , referitoare la aplicabilitatea Legii nr. 136/1995 în prezenta cauză, iar nu a prevederilor Legii nr. 132/2017, instanța pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind natura și durata termenului de prescripție în cazul acțiunii asigurătorului RCA în temeiul art. 58 lit. b) din Legea veche nr. 136/1995, iar nu în baza art. 25 lit. b) din Legea nr. 132/2017, astfel cum a indicat prin încheierea de repunere pe rol a cauzei din data de , când s-a dispus citarea părților cu mențiunea de a-și preciza poziția procesuală față de această sesizare.

Avocat (...) pentru pârât arată că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu privire la chestiunea de drept supusă dezbaterii, cu referire la art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995 și că a luat cunoștință de punctul de vedere al instanței din încheierea de ședință anterioară.

Instanța rămâne în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, astfel cum a fost pusă în discuția părților la acest termen de judecată.

TRIBUNALUL,

Având nevoie de timp pentru deliberare,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de - - -.

Pronunțarea se va face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, în condițiile prevăzute de art. 396 alin. (2) C.pr.civ..

Pronunțată în ședință publică, astăzi, data de

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

R O M Â N I A
TRIBUNALUL SUCEAVA
SECȚIA A II-A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 15 iunie 2022
Instanța constituită din:
Președinte: (...)
Judecător: (...)
Grefier: (...)

Pe rol, se află pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile asupra unor chestiuni de drept în cadrul apelului declarat de **reclamanta (...), în faliment, prin lichidator judiciar (...)**, împotriva sentinței civile nr. ... pronunțată de Judecătoria (...) în dosarul nr. (...), **intimat fiind părâtul (...)**.

Dezbaterile asupra cauzei de față au avut loc în ședința publică din data de 15 iunie 2022 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, redactată separat și care face parte integrantă din prezenta și când, având nevoie de timp pentru deliberare, pronunțarea a fost amân timer pentru astăzi, data de ...

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În cazul acțiunii formulate de asigurătorul de răspundere civilă auto obligatorie împotriva propriului asigurat, dispozițiile art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd că „Asigurătorul recuperează sumele plătite drept despăgubiri de la persoana răspunzătoare de producerea pagubei, în următoarele cazuri: (...) b) accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție”, se interpretează în sensul că natura și durata termenului de prescripție a dreptului material la acțiune este de 2 ani conform dispozițiilor art. 2519 alin. (1) din Codul Civil aplicabile dreptului la acțiune întemeiat pe un raport de asigurare, sau de 3 ani potrivit prevederilor art. 2517 și/sau art. 2528 alin. (1) din Codul civil aplicabile acțiunii în regres/în răspundere civilă delictuală?, reține următoarele:

I) Admisibilitatea sesizării

Tribunalul Suceava constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

1) de lămurirea chestiunii de drept - *„În cazul acțiunii formulate de asigurătorul de răspundere civilă auto obligatorie împotriva propriului asigurat, dispozițiile art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd că „Asigurătorul recuperează sumele plătite drept despăgubiri de la persoana răspunzătoare de producerea pagubei, în următoarele cazuri: (...) b) accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție”, se interpretează în sensul că natura și durata termenului de prescripție a dreptului material la acțiune este de 2 ani conform dispozițiilor art. 2519 alin. (1) din Codul Civil aplicabile dreptului la acțiune întemeiat pe un raport de asigurare, sau de 3 ani potrivit prevederilor art. 2517 și/sau art. 2528 alin. (1) din Codul civil aplicabile acțiunii în regres/în răspundere civilă delictuală?” – depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât în baza*

interpretării acestor dispoziții legale, alături de alte argumente, instanța de fond a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune, invocată de pârât prin întâmpinare și a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta (...), în faliment, prin lichidator judiciar (...) în contradictoriu cu pârâtul (...), ca fiind prescrisă.

Aceste aspecte sunt repuse în discuție și în fața instanței de control judiciar, prin apelul formulat de reclamantă fiind susținută calificarea acțiunii ca fiind în regres în drepturile persoanei păgubite, prin grefarea acesteia pe răspunderea civilă delictuală, iar nu prin raportare la raporturile de asigurare stabilite născute din contractul de asigurare de răspundere civilă auto RCA încheiat cu pârâtul, astfel că stabilirea naturii și duratei termenului de prescripție în ipoteza exercitării acțiunii formulate de asigurătorul de răspundere civilă auto obligatorie împotriva propriului asigurat în temeiul art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995 este esențială pentru determinarea justei soluționări a apelului de față.

2) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre, astfel cum rezultă din analiza practicii judiciare a instanței supreme în materie civilă și de contencios administrativ existentă pe site-ul www.scj.ro.

Singura referință identificată în jurisprudența instanței supreme vizează considerentele Deciziei nr. 13 din 18 mai 2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în M. Of. nr. 1.309 din 30 decembrie 2020 paragraful 84, potrivit căruia *„Reiese că diferența specifică în cazul litigiilor cu care au fost investite instanțele față de un litigiu de drept comun în răspundere civilă delictuală constă în chestiunea privind existența și întinderea răspunderii asigurătorului RCA, prevăzute în contractul RCA, în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) și (5) din Legea nr. 132/2017, aceasta întrucât întinderea răspunderii civile delictuale a asiguratului nu poate depăși întinderea răspunderii contractuale a asigurătorului RCA, până la atingerea limitelor de răspundere prevăzute în asigurarea RCA, cum se arată în art. 22 alin. (7) din același act normativ. Menționatul aspect al existenței răspunderii contractuale a asigurătorului urmează a fi avut în vedere și cu ocazia analizării dreptului societății de asigurare de a recupera sumele plătite drept despăgubire de la persoana răspunzătoare de producerea prejudiciului, în situațiile reglementate de lege, potrivit art. 25 din Legea nr. 132/2017”*, iar art. 25 lit. b) din Legea nr. 132/2017 (Asigurătorul RCA are dreptul de a recupera sumele plătite drept despăgubire de la persoana răspunzătoare de producerea prejudiciului, în următoarele situații: (...) b) *accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție;*) are un conținut similar cu art. 58 lit. b) din Legea nr. 135/1995;

3) problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 15.06.2022, pe portalul ÎCCJ.

4) Cauza se află pe rolul unei instanțe de control judiciar, Tribunalul Suceava, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform art. 483 alin. (2) C.pr.civ., în forma în vigoare la data înregistrării cererii de chemare în judecată (30.01.2020), respectiv (2) ***Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a) - j3), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile pronunțate în materia protecției consumatorilor, a asigurărilor, precum și în cele ce decurg din aplicarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.***

II) Expunerea succintă a cauzei

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei (...) la data de ... reclamanta (...), în faliment, prin lichidator judiciar (...) a solicitat instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună obligarea pârâtului (...), la plata sumei de 711.200 lei cu titlu de despăgubiri, a dobânzii legale calculate de la data introducerii acțiunii și până la achitarea debitului, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, la data de , pârâtul s-a deplasat cu autoturismul marca VW Golf cu nr. de înmatriculare (...) pe raza loc. (...) și, din cauza vitezei excesive și pe fondul consumului de alcool, a intrat cu roțile pe acostament, unde l-a surprins și accidentat pe minorul (...), victima decedând ca urmare a impactului.

Prin sentința penală nr. (...) din (...), pronunțată de Judecătoria (...) în dosarul nr. (...), s-a stabilit vinovăția pârâtului în producerea pagubei, fiind condamnat pentru fapta prevăzută de art. 336 alin. (1) Cod penal. Sentința penală a rămas definitivă prin Decizia penală nr. (...) din (...) a Curții de Apel Suceava, iar reclamanta a fost obligată la plata în favoarea victimelor indirecte a sumei totale de 711.200 lei.

Întrucât împotriva sa Autoritatea de Supraveghere Financiară a dispus intrarea în faliment, nu a mai deschis dosare de daună, iar cele aflate în lucru au fost predate către Fondul de Garantare a Asiguraților în vederea instrumentării și efectuării plății către păgubiți în condițiile legii speciale. După pronunțarea hotărârii definitive de deschidere a procedurii falimentului, persoanele pagubite au avizat Fondul de Garantare a asiguraților în vederea plății către creditorii de asigurare a indemnizației, deschizându-se dosarul de daună pentru suma de 711.200 lei, achitată (autovehiculul condus de persoana vinovată era asigurat de RCA la societatea (...)). Plata s-a efectuat în temeiul art. 2, art. 3, art. 11 și art. 13 din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de Garantare a Asiguraților.

A mai arătat reclamanta că, în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2014 raportate la art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 213/2015, FGA a solicitat și lichidatorul judiciar a înregistrat la masa credală a debitoarei (...), toate sumele, dobânzile și/sau cheltuielile pe care FGA le-a achitat din resursele sale, în vederea recuperării lor.

Reclamanta a invocat dispozițiile art. 1472 din Codul civil și a arătat că dreptul de regres îi revine asigurătorului, care urmează să recupereze suma de 711.200 lei de la pârâtul (...), având în vedere că s-a făcut vinovat de producerea pagubei produsă din culpa sa exclusivă. Reclamanta a mai invocat dispozițiile art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995, coroborate cu art. 1349 din Codul Civil, învederând că infracțiunea prevăzută de art. 336 alin. (1) C.pen. comisă de pârât este săvârșită cu intenție, iar acesta a luat cunoștință încă de la deschiderea dosarului penal că asigurătorul urmează să recupereze de la el despăgubirea achitată persoanelor păgubite, fiind întrunite în speță elementele constitutive ale răspunderii delictuale, fiind dată culpa pârâtului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal. În plus, a susținut că în cazurile prevăzute de art. 58 din Legea nr. 136/1995 suntem în prezența unei agravări considerabile a riscului asigurat, întrucât autovehiculul nu este utilizat în condiții normale, iar acest risc nu poate fi preluat în final de către asigurătorul RCA, motiv pentru care i s-a prevăzut dreptul de recuperare al asigurătorului.

În drept, reclamanta a invocat dispozițiile art. 1349 Cod civil, art. 58 lit. b) din Legea 136/1995 cu modificările și completările ulterioare.

Pârâtul (...) a formulat întâmpinare la data de , prin care, printre alte excepții și apărări, a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune raportat la dispozițiile art. 2519 din Codul civil. Astfel, în susținerea excepției prescripției dreptului material la acțiune a arătat că se încearcă fructificarea unui raport de asigurare, acțiunea reclamantei își are izvorul în contractul de asigurare, motiv pentru care termenul de prescripție este cel prevăzut de art. 2519 C.civ., potrivit căruia dreptul la acțiune întemeiat pe un raport de asigurare sau reasigurare se prescrie în termen de 2 ani. Or, acțiunea de față a fost promovată la data de , cu mult după trecerea termenului de 2 ani de la data plății despăgubirilor din , iar sentința penală din dosarul nr. (...) a rămas definitivă la data de .

Reclamanta (...), în faliment, prin lichidator judiciar (...) a înaintat la dosar, răspuns la întâmpinare înregistrat la data de , prin care, cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune, a solicitat respingerea motivat de faptul că susținerile pârâtului privitoare la faptul că acțiunea în regres întemeiată pe dispozițiile art. 2210 Codul Civil s-ar întemeia pe contractul de asigurare și i-ar fi aplicabil termenul de prescripție de 2 ani, nu au la bază un raționament juridic fundamentat pe dispozițiile legale aplicabile în cauză, deoarece pe de o parte, persoanei vătămate, străină de convenția de asigurare, nu i se poate opune această înțelegere, iar pe de altă parte, persoana vătămată este chemată să răspundă strict în relațiile cu raportul juridic delictual, art. 1349 Codul Civil, în ipoteza întrunirii tuturor elementelor constitutive ale acestui tip de răspundere.

În susținerea motivelor, a indicat Decizia nr. 831/08.05.2017 pronunțată în dosarul nr. 25474/3/2016 de Curtea de Apel București care s-a pronunțat în acest sens. Totodată, a invocat și Decizia nr. 6185 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Comercială care a stabilit că „asiguratorul prin subrogare dobândește dreptul la acțiune din momentul înregistrării prejudiciului adică cel al plății”, fundamentele acestei decizii regăsindu-se și în prezent în dispozițiile art. 2210 din Codul Civil, din care rezultă în mod cert că subrogarea asiguratorului este legată de două elemente importante, respectiv data plății despăgubirii și întinderea despăgubirii plătite.

Astfel, plata despăgubirii oferă caracter cert creanței care face obiectul acțiunii în regres, acesta fiind momentul în care asiguratorul are calitatea necesară de a efectua demersurile împotriva persoanei vinovate de producerea accidentului. Momentul plății despăgubirii marchează nașterea dreptului de regres, care nu este dreptul la acțiune al asiguratului, transferat în patrimoniul asiguratorului.

În același timp, data plății despăgubirii marchează nașterea în patrimoniul asiguratorului a creanței certe, care poate fi realizată pe calea unei acțiuni în pretenții, dreptul de regres al asiguratorului fiind un drept nou și diferit prin natura juridică și obiect, față de dreptul la acțiune al asiguratului.

Prin urmare, doar în limitele despăgubirii plătite, asiguratorul este subrogat de drept și fără nicio altă formalitate în toate drepturile plătite, asiguratorul este subrogat de drept în toate drepturile asiguratului sau beneficiarului asigurării contra celor răspunzători de producerea pagubei.

În măsura în care asiguratul a fost despăgubit, asiguratorul va avea o acțiune împotriva celui vinovat pentru indemnizația plătită, însă urmează a o avea din momentul efectuării plății și nu diminuarea acestui moment în termenul general de prescripție, de trei ani și nu în cel special aplicabil în raporturile dintre asigurator și asigurat.

Astfel cum rezultă din ordinele de plată nr. _____ și _____ despăgubirile au fost achitate în iulie 2017, iar cererea de chemare în judecată a fost înregistrată în data de _____.

În această situație, acțiunea este introdusă în termenul legal, prescrierea intervenind numai în data de _____.

Prin urmare, a solicitat respingerea acestei excepții ca nefondată.

Prin sentința civilă nr. _____ pronunțată în dosarul nr. (...), Judecătoria (...) a respins excepția netimbrării cererii de chemare în judecată, excepția lipsei calității de reprezentant a societății reclamante și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, excepții invocate de pârât prin întâmpinare; a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune, invocată de către pârât prin întâmpinare și a respins ca prescrisă cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta(...), în faliment, prin lichidator judiciar (...), în contradictoriu cu pârâtul (...).

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut că, la data de _____, pârâtul s-a deplasat cu autoturismul marca VW Golf cu nr. de înmatriculare (...) pe raza loc. (...) și, datorită vitezei excesive și pe fondul consumului de alcool, a intrat cu roțile pe acostament, unde l-a surprins și accidentat pe minorul (...), victima decedând ca urmare a impactului.

La acel moment, pârâtul era asigurat al (...), reclamanta din prezenta pricină.

Prin sentința penală nr. (...) din (...), pronunțată de Judecătoria (...) în dosarul nr. (...), s-a stabilit vinovăția pârâtului în producerea pagubei, fiind condamnat pentru fapta prevăzută de art. 336, alin. 1 Cod penal. Sentința penală a rămas definitivă prin decizia penală _____ din _____ a Curții de Apel Suceava, iar reclamanta a fost obligată la plata în favoarea victimelor indirecte a sumei totale de 711.200 lei.

Întrucât, față de reclamantă, s-a dispus intrarea în faliment, aceasta nu a deschis dosar de daună. După pronunțarea hotărârii definitive de deschidere a procedurii falimentului, persoanele păgubite au avizat Fondul de Garantare a Asiguraților, în vederea plății către creditorii de asigurare a sumelor stabilite prin hotărârea judecătorească mai sus amintită, deschizându-se dosarul de daună (...) pentru suma de 711.200 lei, achitată. Plata s-a efectuat în temeiul art. 2, art. 3, art. 11 și art. 13 din Legea 213/2015.

Prin întâmpinarea formulată, pârâtul a invocat prescripția dreptului material la acțiune.

Această excepție va fi soluționată cu prioritate, raportat la prevederile art. 248, alin. 1 cod proc. civ., admiterea acesteia făcând inutilă cercetarea în fond a cauzei.

Prin răspunsul la întâmpinare, reclamanta a solicitat respingerea acestei excepții, motivând, în esență, că acțiunea introductivă este întemeiată pe prevederile art. 2210, alin. 1 cod civil („În limitele indemnizației plătite, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării împotriva celor răspunzători de producerea pagubei, cu excepția asigurărilor de persoane.”) și devine astfel incident termenul general de prescripție, indicând în susținerea acestui punct de vedere practică judiciară considerată relevantă.

Așa cum s-a arătat anterior, la momentul producerii riscului asigurat, pârâtul avea calitatea de asigurat al societății reclamante, în baza unui contract de asigurare. Există, astfel, între părți, raportul de asigurare, la momentul producerii riscului asigurat.

Raportat la prevederile art. 2519 cod civil, „dreptul la acțiune întemeiat pe un raport de asigurare sau reasigurare se prescrie în termen de 2 ani.”

Astfel, în cauză sunt incidente prevederile art. 2519 cod civil, raportat la aspectele mai sus arătate.

Nu se poate reține incidența în cauză a prevederilor privitoare la termenul general de prescripție. Instanța apreciază că termenul general de prescripție de 3 ani este incident doar în situația în care acțiunea în regres este îndreptată împotriva unui terț față de contractul de asigurare, și nu în cazul în care asigurătorul se îndreaptă împotriva asiguratului care se face vinovat de producerea prejudiciului, în temeiul prevederilor art. 58, lit. b din legea 136/1995. În acest din urmă caz, există raportul de asigurare vizat de art. 2519 cod civil, fiind incident astfel termenul de prescripție de 2 ani.

Art. 2523 cod civil stabilește că „Prescripția începe să curgă de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui.”

Or, reclamanta din prezenta pricină a cunoscut prejudiciul, inclusiv întinderea acestuia, precum și pe cel ce se face vinovat de producerea acestui prejudiciu, la momentul , când hotărârea de condamnare a pârâtului a rămas definitivă prin decizia Curții de Apel Suceava.

Acesta este momentul de la care a început să curgă termenul de prescripție de 2 ani, prevăzut de art. 2519 cod civil.

Față de această stare de fapt, dreptul material la acțiune al reclamantei s-a prescris, instanța a admis excepția invocată de pârât prin întâmpinare, și a respins cererea introductivă de instanță ca fiind prescrisă.

Împotriva sentinței nr. , pronunțată de Judecătoria (...), în dosarul nr. (...) a declarat apel reclamanta (...) – prin lichidator judiciar (...) prin care a solicitat admiterea apelului și anularea sentinței apelate, admiterea excepției necompetenței materiale a Judecătoriei (...), casarea sentinței apelate cu reținerea cauzei spre judecare, respingerea excepției dreptului la acțiune, admiterea cererii de chemare în judecată ca fiind temeinică și legală.

În motivarea cererii de ape, reclamanta a arătat că instanța de fond nu a avut în vedere faptul că, prin sentința penală nr. (...)/(...), pronunțată de Judecătoria (...) în dosarul nr.(...), s-a stabilit vinovăția pârâtului în producerea accidentului, fiind condamnat pentru fapta prevăzută de art. 336 Cod Penal. Sentința penală a rămas definitivă prin decizia penala nr. (...) din (...) a Curții de Apel Suceava, iar (...) a fost obligată să plătească victimelor indirecte suma totală de 711.200 lei. La data de , Fondul de Garantare a achitat părților civile această suma în dosarul de dauna

Dreptul de regres al asigurătorului în contra persoanei vinovate nu este recunoscut în considerarea vreunui raport juridic preexistent ori concomitent și distinct de raportul juridic delictual primar determinat de fapta cauzatoare de prejudiciu, ci în strânsă legătură cu acesta, indemnizația de asigurare înlocuind în parte sau în tot dreptul subiectiv de creanță la reparație al persoanei păgubite. adică un asemenea drept material la acțiunea în regres se naște pe cale de subrogație legală - art. 1593 alin. 1-2 teza finală Cod civil - dreptul de creanță născut în patrimoniul asigurătorului persoanei vătămate fiind identic cu cel al acestuia din urmă, adică dreptul de reparație ce i s-a transmis cu prilejul indemnizării persoanei vătămate asigurate.

Dispozițiile art. 22 din Legea nr. 136/1995, respectiv cele ale art. 2210 Cod civil, marchează caracterul legal al unei astfel de subrogații, pentru a o distinge de cea convențională.

Așadar, în cazul în care asigurătorul care a indemnizat persoana vătămată ar exercita un astfel de regres, persoana vinovată poate opune reclamantului asigurător toate apărările și excepțiile pe care le-ar fi putut ridica și în contra persoanei vătămate, inclusiv împlinirea termenului general de

prescripție extinctivă - art. 1597 alin. (2) Cod Civil, persoana vătămată neputând distinge după cum cel ce reclamă în contra sa un prejudiciu ar fi persoana într-adevăr păgubită ori asigurătorul acesteia, dreptul subiectiv civil relativ ce i se opune fiind, în esență, unul și același, de reparație a pagubei suferite, tot unică fiind și obligația corelativă de reparație.

Cadrul juridic astfel creat nu poate avea ca fundament substanțial decât raportul juridic delictual, efectele acesteia neputându-se răsfrânge în nici un fel asupra sa, obligația ce-i incumbă rămânând aceeași - aceea de a repara prejudiciul cauzat persoanei păgubite, doar creditorul acestei schimbându-se prin subrogarea asigurătorului în locul persoanei păgubite, drept subiectiv la reparație rămânând neschimbat.

Prin plata indemnizației, asigurătorul nu devine titularul unui drept subiectiv distinct de dreptul la reparație deținut de persoana păgubită indemnizației, pentru a beneficia de un alt drept material la acțiune în contra persoanei vinovată de pagubă, ci prin subrogație legală, respectivul drept la reparație fiindu-i transmis *ope legis* de la persoana păgubită întocmai cum acesta se prezenta la momentul transmiterii prin subrogație, dimpreună cu dreptul material la acțiune născut la momentul când și paguba și persoana ce au produs-o au fost identificate.

Concluzia potrivit căreia acțiunea în regres întemeiată pe dispozițiile art. 22 din Legea nr. 136/1995 și art. 2210 Cod civil s-ar întemeia pe contractul de asigurare și că i-ar fi aplicabil termenul special de prescripție de 2 ani, este total greșită, întrucât, pe de o parte, fiind străină de convenția de asigurare, persoanei vătămate nu i se poate opune, iar pe de altă parte, persoana vătămată este chemată să răspundă strict în relațiile cu raportul juridic delictual reglementat de dispozițiile art. 1349 Cod civil, în ipoteza întrunirii tuturor elementelor constitutive ale acestui tip de răspundere.

Astfel, dreptul la acțiune în regres al asigurătorului care a indemnizat persoana păgubită în contra persoanei vinovată de producerea prejudiciului, este supus termenului general de prescripție de 3 ani, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, care începe să curgă de la data efectuării plății de către asigurător, astfel cum a statuat ÎCCJ prin Decizia nr. 3341/18.07.2003, iar nicidecum termenul special de prescripție de 2 ani aplicabil în raporturile de asigurare, prevăzut de art. 3 alin. 2 din același act normativ.

Prin această decizie, I.C.C.J. a statuat faptul că dreptul asigurătorului la acțiunea în regres împotriva terțului responsabil derivă din subrogarea în drepturile asiguratului în limita indemnizației plătite și este valorificabil pe calea dreptului comun, nefiind vorba despre un raport juridic contractual, direct, între asigurător și asigurat și, în aceste condiții, subrogarea asigurătorilor în drepturile asiguratului său pentru despăgubiri, ca urmare a producerii unui prejudiciu în afara raporturilor de asigurare, are la bază un raport juridic delictual și nu unul contractual și, ca atare, nu trebuie confundată cu acțiunea pe care o are asigurătorul împotriva propriului asigurat.

Așadar, este aplicabil termenul general de prescripție de 3 ani ce funcționează în privința terțelor persoane care au anumite drepturi și obligații în afara raporturilor de asigurare, termen calculat de la data plății efective, deoarece numai de la această dată se poate considera că asigurătorul a suferit o pagubă, dreptul subiectiv al asigurătorului la despăgubiri neexistând anterior efectuării plății, căci el nu s-a născut înainte de acest moment.

Luând în considerare dispozițiile art. 2523 Cod Civil, nu se poate vorbi despre curgerea termenului de prescripție anterior nașterii unui drept la acțiune, drept pe care (...) l-a dobândit numai din momentul efectuării plății despăgubirii de către Fondul de Garantare a Asiguraților, respectiv 20.07.2017, deoarece asigurătorul își exercită dreptul de regres în nume propriu, ca titular al creanței, iar nu ca reprezentant al asiguratului.

În aceste condiții, apelanta a susținut că în mod greșit a apreciat instanța de fond că dreptul material la acțiune al asigurătorului s-a născut la data de 16.12.2016, data rămânerii definitive a hotărârii penale de condamnare, (...) nu deținea nici un drept de creanță, nefiind plătită indemnizația de asigurare către asigurat, dreptul de regres luând naștere abia în momentul plății (Curtea de Apel București, Secția a V-a civilă, Decizia civilă nr.350 din 24.09.2012).

La momentul de la care curge prescripția dreptului material la acțiune este momentul plății despăgubirii de către asigurător, singura dată la care prejudiciul este localizat în patrimoniul asigurătorului și de la care acesta este îndreptățit să solicite recuperarea acestei sume de la persoana răspunzătoare de producerea prejudiciului. Argumentul își are rădăcinile în principiul fundamental de

drept potrivit căruia prescripția începe să curgă de la data la care se naște dreptul la acțiune și care se regăsește în dispozițiile generale ale art. 2523 Cod civil.

Așadar, în prezenta cauză este aplicabil termenul general de prescripție de 3 ani, calculat de la data plății, respectiv din ..., data efectuării plății către asigurat și cum acțiunea reclamantei a fost introdusă la data de ..., rezultă în mod evident faptul că cererea introductivă de instanță a fost promovată în termen legal.

Cu aceste considerente trebuie coroborat și temeiul de drept ale prezentei acțiuni, respectiv, art. 2210 alin. 1 din Codul civil intrat în vigoare la data de 01.10.2011. Astfel, doar în limitele despăgubirii plătite, asigurătorul este subrogat de drept și fără nicio altă formalitate în toate drepturile asiguratului sau beneficiarului asigurării contra celor răspunzători de producerea pagubei. În măsură în care asiguratul a fost despăgubit, asigurătorul va avea o acțiune împotriva terțului pentru indemnizația plătită, de la momentul efectuării plății și nu dinaintea acestui moment.

Prin urmare, nu se poate reține că termenul de prescripție curge de la data de 16.01.2016 când hotărârea de condamnare a rămas definitivă, astfel cum greșit a apreciat instanța de fond.

Cum, în cauză, plata efectivă s-a făcut în data de ..., iar acțiunea în regres a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei (...) la data de ... înăuntrul termenului general de prescripție de 3 ani (care se împlinea în iulie 2020), instanța de fond a admis greșit excepția prescripției dreptului la acțiune și a respins cererea de chemare în judecată ca prescrisă.

În drept, a invocat prevederile art. 2210, art. 2500, art. 2517 Cod Civil, art. 94, art. 95 coroborate cu art. 129 și art. 466 și următoarele Cod Procedură Civilă.

Intimatul - pârât (...) a depus întâmpinare la cererea de apel prin care a solicitat respingerea apelului și menținerea ca legală și temeinică a sentinței apelate, având în vedere că în mod corect prima instanță a aplicat dispozițiile art. 248 alin. 1 Cod de procedură civilă, soluționând prioritar fondului cauzei excepțiile invocate.

A apreciat că în mod corect a fost admisă excepția prescripției dreptului material la acțiune în raport de art. 2519 Cod Civil, potrivit căruia dreptul la acțiune întemeiat pe un raport de asigurare sau reasigurare se prescrie în termen de 2 ani și având în vedere că în cauză se încearcă fructificarea unui raport de asigurare, acțiunea reclamantei – apelante își are izvorul în contractul de asigurare.

Prezenta cerere de chemare în judecată a fost promovată la data de ... cu depășirea termenului de doi ani de la data plății despăgubirilor din data de ..., iar sentința penală din dosarul procesual nr. (...) a rămas definitivă la data de ...

A subliniat faptul că societatea reclamantă a cunoscut valoarea despăgubirilor din dosarul nr. (...) de la data de 16.12.2016, și l-a achitat la data de ... prin Fondul de Garantare a Asiguraților. A învederat că orice debitor este ținut să se conformeze unui titlu executoriu de bună voie într-un termen rezonabil, conform dispozițiilor legale, neputând fi reținută o culpă în sarcina pârâtului privind pasivitatea față de efectuarea plății de către societatea reclamantă, întrucât chiar și sub efectul Legii nr. 213/2016 privind Fondul de Garantare a Asiguraților, societatea trebuie să achite despăgubirile într-un termen rezonabil, impus prin normă specială.

Or, din data de ... până la data de ..., au trecut șapte luni și patru zile, termen care nu produce niciun efect juridic negativ pentru apelantă.

Având în vedere cele expuse, a considerat că prima instanță a motivat corect natura termenului de prescripție și momentul de la care acesta începe să curgă. Sub aspectul excepției prescripției dreptului material la acțiune se impune menținerea sentinței pronunțate.

III) Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Prin notele scrise depuse la dosar la data de ..., **2, apelanta - reclamantă** a arătat că în cauza pendinte sunt aplicabile prevederile art. 58 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, având în vedere că raportul juridic de drept s-a născut sub imperiul acestei legi raportat la data încheierii poliței de asigurare RCA nr. (...) și în consecință sesizarea trebuie să aibă în vedere aceasta prevedere legală, nicidecum pe cea cuprinsă în art. 25 lit. b) din Legea nr. 132/2017.

Potrivit dispozițiilor art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995 asigurătorul recuperează sumele plătite drept despăgubiri de la persoana răspunzătoare de producerea pagubei în situația în care „accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind

circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri, sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție.”

În conformitate cu dispozițiile Legii nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România este obligatorie asigurarea de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule supuse înmatriculării/inregistrării în România.

Regimul juridic al contractului de asigurare obligatoriu este conturat de art. 3 din Legea nr. 136/1995 în vigoare la data nașterii raportului de drept.

Asigurarea de răspundere civilă funcționează ca o asigurare împotriva riscului de a plăti despăgubiri către terții prejudiciați prin fapta ilicită ce atrage răspunderea civilă a asiguratului. Prin asigurarea obligatorie se urmărește în principal protejarea victimelor accidentelor de circulație prin repararea prejudiciilor suferite de acestea (prin avarierea sau distrugerea bunurilor ori prin vătămarea corporală sau decesul unor persoane), sfera cuprinderii în asigurare fiind lărgită considerabil prin art. 51 din Legea 136/1995.

Cele patru cazuri de regres reglementate de art. 58 din Legea nr. 136/1995 permit recuperarea despăgubirilor plătite acolo unde, așa cum s-a subliniat în literatura de specialitate, *„față de gravitatea culpei persoanei responsabile și a pericolozității sociale a faptei săvârșite, suportarea definitivă a despăgubirilor plătite de asigurător ar fi în contradicție cu funcția preventivă și educativă a responsabilității civile și cu principiile de baza ale funcționării asigurării”*.

Potrivit dispozițiilor art. 2210 Cod civil, marchează caracterul legal al unei astfel de subrogații, pentru a o distinge de cea convențională, asigurătorul RCA având posibilitatea reală și concretă ca, în limita indemnizației de despăgubire plătită tertului păgubit, beneficiar al asigurării din perspectiva legii, să exercite acțiunea în regres contra persoanei socotită vinovată, inclusiv a asiguratului RCA, prin subrogarea în dreptul de despăgubire indemnizat al persoanei vătămate.

Din interpretarea sistematică a art. 2210 Cod civil, în limitele indemnizației plătite, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării împotriva celor răspunzători de producerea pagubei, cu excepția asigurărilor de persoane.

Dacă s-ar accepta teza potrivit căreia dreptul la regres al asigurătorului întemeiat pe dispozițiile art. 2210 Cod civil, ar fi una distinctă și proprie întemeiată pe un drept material al acestuia izvorât din asigurare, ar însemna să fie ignorată natura juridică a răspunderii persoanei vinovate față de asigurător, întemeiată pe subrogația reală, aceea de răspundere civilă delictuală și nicidecum contractuală.

Concluzia că acțiunea în regres întemeiată pe art. 2210 Cod civil s-ar întemeia pe contractul de asigurare și că i-ar fi aplicabil termenul special de prescripție de 2 ani o apreciază ca fiind total greșită întrucât, pe de o parte, fiind străină de convenția de asigurare, persoanei vătămate nu i se poate opune, iar pe de altă parte, persoana vătămată își valorifică drepturile strict în relația cu raportul juridic delictual reglementat de dispozițiile art. 1349 Cod civil, în ipoteza întrunirii tuturor elementelor constitutive ale acestui tip de răspundere.

Astfel, apreciază că dreptul la acțiune în regres al asigurătorului care a indemnizat persoana păgubită în contra persoanei vinovată de producerea prejudiciului, este supus termenului general de prescripție de 3 ani, potrivit dispozițiilor art. 2517 Cod Civil, care începe să curgă de la data efectuării plății de către asigurător, iar nicidecum termenul special de prescripție de 2 ani aplicabil în raporturile de asigurare, prevăzut de art. 2519 Cod Civil.

Având în vedere considerentele prezentate, a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind natura și durata termenului de prescripție în cazul acțiunii asigurătorului RCA în temeiul art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995.

Intimatul – pârât, prin reprezentantul convențional prezent în instanță la termenul de judecată din , a arătat că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție privind dezlegarea chestiunii de drept, fără a dezvolta motive în argumentarea poziției sale procesuale.

IV) Punctul de vedere al completului de judecată care a pus în discuție din oficiu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

1) Norme de drept ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție și norme apreciate a fi relevante pentru analiză:

Art. 58 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare. Asigurătorul recuperează sumele plătite drept despăgubiri de la persoana răspunzătoare de producerea pagubei, în următoarele cazuri: (...) b) accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție; (...)

Art. 2210 din Codul Civil (1) În limitele indemnizației plătite, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării împotriva celor răspunzători de producerea pagubei, cu excepția asigurărilor de persoane.

Art. 2519 alin. (1) din Codul civil (1) Dreptul la acțiune întemeiat pe un raport de asigurare sau reasigurare se prescrie în termen de 2 ani.

Art. 2.517 din Codul civil Termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen.

Art. 2.528 din Codul civil (1) Prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.

2) Prezentarea jurisprudenței Tribunalului Suceava.

La nivelul Tribunalului Suceava nu au fost identificate cauze cu acest obiect.

3) Prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei.

Prin consultarea jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție (www.scj.ro), instanța de apel a identificat o soluție în sprijinul aplicabilității dispozițiilor art. 2.519 C.civ. cu privire la acțiunea formulată de asigurătorul RCA împotriva propriului asigurat în cazul prevăzut de art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995.

Astfel, prin Decizia civilă nr. 1596 din data de 02.10.2019, în recurs, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția I Civilă (www.scj.ro) a arătat că (...) în cazul asigurării contractuale, prescripția începe să curgă de la expirarea termenelor prevăzute de lege ori stabilite de părți pentru plata primei de asigurare, respectiv pentru plata indemnizației sau, după caz, a despăgubirilor datorate de asigurător. Dispozițiile art. 36 alin. (5) din Ordinul Președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 14 din 29 noiembrie 2011 pentru punerea în aplicare a Normelor privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule prevăd: Despăgubirea se plătește de către asigurătorul RCA în maximum 10 zile de la data depunerii ultimului document necesar stabilirii răspunderii și cuantificării daunei, solicitat în scris de către asigurător, sau de la data la care asigurătorul a primit o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la suma de despăgubire pe care este obligat să o plătească.

Cât privește acțiunea în regres a asigurătorului, dispozițiile art. 2210 alin. (1) C. civ., prevăd însă subrogarea asigurătorului: (1) În limitele indemnizației plătite, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării împotriva celor răspunzători de producerea pagubei, cu excepția asigurărilor de persoane. Dispozițiile art. 1597 alin. (1) C. civ., prevăd: (1) Subrogația își produce efectele din momentul plății pe care terțul o face în folosul creditorului. Interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 2210 alin. (1) și art. 1597 alin. (1) C. civ. impun concluzia potrivit căreia asigurătorul are deschisă calea acțiunii în recuperarea sumelor plătite (acțiunea în regres), întemeiată pe dispozițiile art. 58 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, din momentul în care acesta se subrogă în drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării, care coincide cu momentul plății despăgubirii către persoana păgubită. De altminteri, până la momentul în care operează subrogația, asigurătorul nu poate avea deschisă calea acțiunii în regres, întrucât neavând o creanță în patrimoniul său, nu justifică interes pentru promovarea unei astfel de acțiuni. Interpretarea dată normelor de drept menționate se impune cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a înțeles să reglementeze în această materie, a asigurărilor, regresul anticipat.

Cât privește interpretarea rezultată din coroborarea dispozițiilor art. 2527 C. civ. și ale art. 36 alin. (5) din Ordinul Președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 14 din 29 noiembrie 2011, potrivit căreia termenul special de prescripție ar putea curge de la împlinirea termenului de 10 zile calculat de la data la care asigurătorul a primit o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la

suma de despăgubire pe care este obligat să o plătească, indiferent dacă acesta, asigurătorul, a făcut sau nu plata integrală ori parțială a sumelor de bani în interiorul acestui termen, se constată că nu poate fi primită.

O astfel de interpretare ar presupune înlăturarea de la aplicare a dispozițiilor art. 2210 alin. (1) și art. 1597 alin. (1) C. civ., care prevăd în mod expres că asigurătorul își poate recupera creanța doar ca efect al subrogării sale în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării, din momentul plății, și, totodată, ar echivala cu recunoașterea în favoarea asigurătorului a unui drept la regres anticipat, ceea ce nu îi este permis interpretului legii.

Așa fiind, în raport de dispozițiile legale menționate, se constată că momentul plății efective a indemnizației sau despăgubirii este momentul la care asigurătorul a cunoscut nașterea dreptului său la recuperarea sumelor plătite de la persoana răspunzătoare de producerea pagubei și, totodată, momentul de la care începe să curgă prescripția, conform art. 2523 C. civ.

Cât privește dispozițiile art. 36 alin. (5) din Ordinul Președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 14 din 29 noiembrie 2011 pentru punerea în aplicare a Normelor privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, în lipsa unei corelări cu dispozițiile art. 2210 alin. (1) și art. 1597 alin. (1) C. civ., rezultă că sunt incidente doar raportului juridic de despăgubire dintre asigurător și beneficiarul asigurării și pot fi invocate doar de către aceste părți în vederea protejării drepturilor lor subiective, caz în care nerespectarea termenului de 10 zile prevăzut de aceste dispoziții poate atrage răspunderea doar a asigurătorului pentru eventuale prejudicii cauzate persoanei păgubite, **nu și răspunderea asiguratului care, fiind terț față de acest raport juridic, are a răspunde în față asigurătorului, pe calea acțiunii în regres, doar pentru despăgubirea stabilită prin hotărârea judecătorească definitivă.**

În speța supusă analizei, se constată că reclamanta, în calitate de asigurător, a plătit la data de ... persoanei păgubite, beneficiar al asigurării, despăgubirile stabilite printr-o hotărâre penală, dată la care s-a subrogat în dreptul beneficiarului asigurării și de la care s-a născut dreptul la acțiunea în regres împotriva pârâtului, răspunzător de producerea pagubei.

Această dată, ..., conform dispozițiilor art. 2210 alin. (1) și art. 1597 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 2523 C. civ., marchează momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție 2 ani pentru exercitarea acțiunii în regres, termen care s-a împlinit la data de 20 ianuarie 2018.

4) Evidențierea caracterului neunitar al jurisprudenței naționale consultate.

Prin raportare la cele prezentate la punctul anterior, nu se evidențiază o practica judiciară neunitară în această materie.

5) Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în dosarul nr. (...) arată că interpretarea noțiunilor legale în discuție constituie un motiv de apel determinant pentru soluționarea căii de atac, având în vedere că, prin sentința apelată, Judecătoria (...) a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune și a respins cererea de chemare în judecată ca fiind prescrisă, apreciind a fi aplicabile în cauză prevederile art. 2.210 alin. (1) C.civ. și art. 2.519 C.civ. referitoare la prescripția dreptului material la acțiune întemeiat pe un raport de asigurare, iar împotriva acesteia, apelanta – reclamanta a formulat apel prin care a solicitat anularea hotărârii și respingerea acestei excepții în considerarea greșitei încadrări față de natura acțiunii ca fiind de regres în drepturile persoanei păgubite, grefată pe acțiunea în răspundere civilă delictuală împotriva persoanei răspunzătoare de producerea prejudiciului (în cazul său – împotriva propriului asigurat RCA) și întemeiată pe dispozițiile art. 1349 C.civ. și art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995, iar nu pe raporturile născute din contractul de asigurare.

Astfel, o eventuală prezentare a opiniei instanței de apel cu privire la natura și durata termenului de prescripție a dreptului material la acțiune, față de soluția primei instanțe și pozițiile divergente ale părților, ar echivala cu o antepunțare în cauză asupra dezlegării căii de atac. Totodată, având în vedere Decizia nr. 43 din 07 iunie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1051 din 3 noiembrie 2021, instanța de apel observă că instanța supremă a apreciat ca admisibilă sesizarea fără o exprimare a punctului de vedere al instanței, în contextul în care o atare opinie ar fi echivalat cu dezlegarea efectivă a unui motiv prezentat de părți în calea de atac. Din această perspectivă, instanța de apel apreciază că punctul său de vedere asupra chestiunii de fond nu

constituie o cerință indispensabilă, ci are mai mult un rol consultativ în procedura stabilită de legiuitor. Principalul motiv al absenței prezentării unei opinii pe fondul sesizării rămâne însă riscul unei vădite antepuneri asupra chestiunii de drept de a cărei dezlegare depinde soluționarea apelului.

Având în vedere argumentele ce preced, față de prevederile art. 519 Cod de procedură civilă,

ÎN NUMELE LEGII DISPUNE

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea **chestiune de drept**:

În cazul acțiunii formulate de asigurătorul de răspundere civilă auto obligatorie împotriva propriului asigurat, dispozițiile art. 58 lit. b) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd că „Asigurătorul recuperează sumele plătite drept despăgubiri de la persoana răspunzătoare de producerea pagubei, în următoarele cazuri: (...) b) accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție”, se interpretează în sensul că natura și durata termenului de prescripție a dreptului material la acțiune este de 2 ani conform dispozițiilor art. 2519 alin. (1) din Codul Civil aplicabile dreptului la acțiune întemeiat pe un raport de asigurare, sau de 3 ani potrivit prevederilor art. 2517 și/sau art. 2528 alin. (1) din Codul civil aplicabile acțiunii în regres/în răspundere civilă delictuală?

În temeiul art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, suspendă judecata cauzei până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, în condițiile prevăzute de art. 396 alin. (2) C.pr.civ., astăzi, data de

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

Red. (...)
Tehnored. (...)/(...)
12.07.2022